

Недавно стрінутому літу
Іще й не снівся листопад:
Як сонце плине до зеніту,
Воно не думає про спад.

А ці знаки на бронзі лику
І ця захмареність його —
Від чорних днів моїх без ліку,
А не від віку мойого́.

За мною — гáлявини маю,
Та стільки маю я несучи,
Що і жовтневую обмаю
І листопа́дову красу.

Прага, 1934

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS I».